

ŠOKUJÍCÍ VRAŽDY BEZ PŘÍČINY

ŠÍLENÍ STŘELCI

xyz

JAROMÍR SLUŠNÝ

Šílení střelci

Šokující vraždy bez příčiny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

xyz

Jaromír Slušný

Šílení střelci – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ŠÍLENÍ STŘELCI

JAROMÍR SLUŠNÝ

xyz

© Jaromír Slušný, 2022
© Nakladatelství XYZ, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-7683-254-1
ISBN e-knihy 978-80-7683-382-1 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-7683-383-8 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7683-384-5 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

Úvod

Člověk jde pokojně domů z práce a nikdy se tam už nedostane. Stane se obětí útoku tzv. šílených střelců, které nikdy předtím v životě neviděl a neměl s nimi ani nic společného. Tento fenomén není geograficky omezený, protože postihuje všechny kontinenty bez výjimky. Problémem někdy je, že se informace o zločinech těchto střelců nedostanou vždy na stránky světového tisku, ale naopak se bagatelizují, zatajují a zamlčují. Některé státní systémy existenci šílených střelců pokládají nejenom za svou vlastní ostudu, které se tudíž nehodlají oficiálně a v žádném případě už ne veřejně věnovat, ale především za důkaz selhání a nefunkčnosti svého státního mechanismu, čímž se nehodlají zabývat vůbec.

Také světový tisk si vybírá a o těchto zločinech neinformuje stejně intenzivně. Pokud se nějaký případ objeví ve zpravodajsky zajímavé zemi, jsou toho plné stránky. Úplně jiné je to, pokud jde o země, které stojí na pokraji zájmu. V lepším případě se v médiích objeví pouze krátká noticka a jde se dál.

Navíc velké vraždění přikryje malé, a tak se informace o šílených střelcích ve státech, pro které je typické vnitřní napětí, masové nepokoje, nebo v nich dokonce panuje občanská válka, doslova a do písmene ztratí v záplavě jiných informací.

Existuje ale i jiný přístup. Někdy se setkáváme s názory, že informace o zločinech a zločincích jen pobízejí jiné lidi, aby udělali něco podobného, dokonce aby ty předchozí trumfli, takže vlastně není vůbec nutné a morální se takovým zločinům věnovat. Přírozeně že takové nebezpečí tu existuje. Hérostratovská mánie a snaha zviditelnit se za každou cenu dokážou své. Ale ne vždy se pachatelé dívají takhle dopředu. Mnohdy si po spáchání svého činu sami sáhnou na život, protože jim nejenže nezáleží na osudech svých obětí, ale ani na svém vlastním. Další se po dokonání svého činu psychicky zhroutí a nedokážou se vyrovnat s tím, co udělali.

Ale žádný problém se nevyřeší tím, že se na něj nebudeme dívat, nebo jej dokonce budeme obcházet a tvářit se, že se nic neděje. Pravdou je, že existují lidé, kteří v určitou dobu přestanou myslet racionálně, podlehnou emocím, slabosti a zlosti.

Sériovní vrazi, ale stejně tak i šílení střelci jsou mezi námi. Sériovní vrazi, na rozdíl od střelců, často přesně vědí, co dělají. Postupují cílevědomě, utajeně, zahlazují stopy a dělají vše, aby nebyli odhaleni. Se šílenými střelci mají společné jen jedno – své oběti předem neznají a pomáhá jim je vybrat náhoda nebo je loví v předem stanovených skupinách, například mezi sousedy, prostitutkami, homosexuály, bezdomovci, důchodci nebo i v rodině, mohou to být ale i mladé dívky nebo kluci a co je nejhorší, i malé děti.

Tématem této knihy nejsou obyčejní vrazi, ani ti sériovní, ale lidé, kteří na své okolí útočí v podstatě bez jakékoli zjevné příčiny, jen kvůli tomu, aby si na něm vybili zlost, frustraci, pocity méněcennosti nebo nedocení vlastní osoby, někdy ale i patologickou nenávist vůči všem, kteří mají jinou sexuální orientaci, nesdílejí jejich názory či politické sympatie nebo jsou jednoduše úspěšní. Tehdy sílu povýší na morálku a jejím jménem vraždí. Jejich útok je mnohdy prostorově jasně vyhrazený, netrvá dlouho, vše se odehrává v rozpětí několika desítek minut, ale zanechává hluboké rány, jež se jen těžce zacelují a někdy se nezacelí vůbec.

Jak bylo výše uvedeno, důležité je, že si tito vrazi své oběti vybírají v podstatě úplně nahodile, nemají k nim přímý vztah a ani nevědí, na koho konkrétně střílí. Často útočí na představitele nějaké skupiny, kterou nenávidí – spolužáky, policisty, spolupracovníky... Svou roli nehraje ani jejich věk. Po útocích šílených střelců ve školách se rozšířilo obecné povědomí, že šílenými střelci bývají zejména mladí lidé, případně v mladším středním věku, ale můj seznam převyšující 300 případů šílených střelců s vyšším počtem obětí ukazuje, že se mnohdy jedná o pachatele středního věku. Skupina těch mladších, případně nejmladších je mnohem užší a pachatelé v penzijním věku jsou skutečně výjimkou.

U těch nejmladších bývá rozbuškou šikana ve škole, jejich soustavné ponižování, organizované podceňování, ale stejně tak to, že se o jejich problémy nezajímají rodiče, a následně poznají imaginární svět počítačových her, ve kterých je násilí povýšeno na boha a smrt naprosto běžná. U těch starších bývá někdy rozbuškou napětí v jejich vlastní rodině, na kterou prioritně zaútočí, ale pak se už nedají zastavit a střílejí po všem, co se jim dostane pod ruku. Mimořádně nebezpečnou rozbuškou je v této skupině šikana (skutečná nebo domnělá) na pracovišti, nečekaná ztráta zaměstnání a tím i životních perspektiv.

Celkově můžeme konstatovat, že obecně existují podmínky, ve kterých se člověk žijící dlouho řádně najednou vezme zbraň a zaútočí na své okolí. Na prvním místě naší pozornosti stojí skutečnost, že pro tyto pachatele není problém si opatřit zbraň, zejména střelnou. V USA, kde se odehraje málem až jedna třetina těchto případů (cca 27 %), jsou zbraně poměrně lehce dostupné a mnozí pachatelé, včetně těch nejmladších, je najdou přímo doma.

Na druhém místě stojí fakt, že zbraně jsou poměrně snadno dostupné ve státech s vyšší úrovní kriminality nebo tam, kde jen nedávno zuřila nějaká válka nebo jí podobný incident a mnoho lidí vlastní zbraně ilegálně.

Významnou roli sehrává duševní stav pachatele, což je v kombinaci se zvýšenou možností dostat se ke smrtícím zbraním velice nebezpečné. Nemoc těchto lidí není někdy vůbec odhalena nebo se jejich léčbě z mnoha důvodů nedostává té pozornosti, jakou by měla mít. K tomu se připojuje i duševní vyspělost jedince, jeho neadekvátní reakce na zmíněnou šikanu a ponižování. Když se tento problém neřeší, změní se v touhu po pomstě, která je nakonec vykonána.

Nezanedbatelnou skutečností je rovněž sebepřeceňování jedince. Dominuje tu jeho neschopnost vypořádat se se skutečností, že není tak jedinečný a grandiózní, jak si sám představuje. Tato srážka snu a reality, tedy zhrouceného sebeklamu, rovněž vede k touze po mstě a odplatě. Řada těchto lidí navíc touží nejenom po svém uznání za každou cenu, ale rovněž po všeobecném ocenění svých „mimořádných schopností“ a zejména touží po slávě a proslulosti. Kvůli fotce v novinách jsou ochotni udělat vše. Pozornost médií oni sami nevyžadují a dlouho ani nevyhledávají, protože vědí, že po svém činu se stanou vděčným objektem jejich zájmu. Odnoží této skupiny jsou tzv. napodobitelé, kteří se provedením obdobného trestného činu snaží svým vzorům vyrovnat, podpořit je, či dokonce překonat. To je markantní zejména u mladších šílených vrahů.

Ne vždy na své oběti střílí, v mnoha případech při útoku použijí to, co mají nejbližší a po ruce – nůž. Zaznamenali jsme i případy použití výbušniny, ohně atd., ale to se už dostáváme na okraj teroru, což není tématem této publikace. Přesto několik případů takového jednání uvedeme.

Období šílených střelců není tak dlouhé. Tento fenomén se intenzivně objevuje po druhé světové válce, ale navazuje na případy masových vražd, které zde byly už mnohem dříve. Prim zde hrály Spojené státy americké, kde se o nich ale od počátku otevřeně mluvilo. Co se v této době dělo v Sovětském svazu, Číně a koloniích, v podstatě nevíme. Takže začneme prvními šílenými střelci.

Jak to začalo

Masové vraždy bohužel nejsou výdobytkem novověku, nebo dokonce pouze dob nedávných, ale můžeme je vysledovat už několik století. Jak už bylo uvedeno, v řadě států mnohé z nich spláchla vlna násilí v období válečných konfliktů. Historie zná masakry domorodého obyvatelstva v dobách protikoloniálních povstání, kdy byly vyhlazeny celé vesnice i oblasti. Svě si prožila Afrika, Asie, ale i Austrálie. Na masakrech se podílely jak oddíly armády, tak neregulární jednotky nebo menší skupiny civilistů-kolonistů, kteří pro ránu z pušky nebo pistole nikdy nešli daleko. Domorodec, i když ho de iure chránilo právo, de facto měl cenu jen v případě, kdy bez odporu prováděl příslušné rozkazy. Když ne, byl bezodkladně zlikvidován a jeho vraha žádný soud k odpovědnosti nedohnal.

Ve Spojených státech se terčem masakrů stávalo jak původní obyvatelstvo, tak nespokojení černí otroci nebo jejich potomci. Ještě ani neskončily tzv. indiánské války a už tu byly oběti občanské války, ale stejně tak oběti lokálních válek mezi jednotlivými skupinami chovatelů dobytka či mezi chovateli a farmáři, kde se zkrížily jejich ekonomické zájmy. Útočilo se i na nežádoucí přistěhovalce a migranty. Život na Divokém západě skutečně jednoduchý nebyl a masakry nepohodlných nebyly žádnou výjimkou.

V každém případě se ale o šílené střelce nejednalo, jen o masové vrahy. Každý z nich věděl, co dělá, proč to dělá a jaká bude jeho případná odměna.

Není náhodou, že dějiny samotných šílených střelců začínají právě v USA. Příčinily se o to dva faktory: masová průmyslová výroba střelných zbraní s opakovacím mechanismem všech druhů a jejich dostupnost na trhu. Vše umocňovala neexistence kontroly prodeje a použití těchto zbraní v širokém měřítku. Střelné zbraně byly obecně velice dostupné a v mnoha regionech USA bylo jejich vlastnictví vlastně také podmínkou přežití spousty lidí. Stejně to bylo se střelivem, protože k čemu je pistole, když do ní nemáte náboje. Postupně vznikala a upevňovala se kultura svobodného držení zbraně a až mnohem později se omezoval pouze způsob jejího použití nebo nakládání s ní. Vlastnictví zbraně dodnes chrání Ústava USA.

Avšak kdo vlastní zbraň, může ji jednoho dne i použít a nehlédět na zákony, které nakládání s ní regulují. A to byl prostor při vzniku fenoménu „šílený střelec“.

Snad úplně první případ masové střelby ve škole v USA se udál 28. března 1891 ve městě Liberty v Mississippi. Tamní kostel New Sion už několik let pečoval o tzv. barevné žáky, podporoval jejich rozvoj a přirozeně také dovednosti a vzdělání. Své úsilí se také pokoušel prezentovat před nejširší veřejností, a tak ve svém školním domě Parsons Hall uspořádal výstavu děl svých žáků a připravoval i jejich koncert. Na tuto akci se přišlo podívat velké množství lidí různé barvy pleti – učitelé, žáci a diváci zaplnili jak pódium, tak i improvizované hlediště. Tehdy dovnitř vstoupil neznámý muž s dvouhlavňovou brokovnicí v ruce a do přítomných začal střílet. Zraněno bylo 14 dětí, z toho několik těžce. Útočníka se vypátrat nepodařilo.

Povedlo se to v jiném případě, který se odehrál 9. dubna 1891 v jiné farní škole, a to v St. Mary's v Newburghu ve státě New York. Na hřiště školní budovy vtrhl 70letý James Foster s brokovnicí v ruce a začal střílet na skupinu studentů. Důvod byl jednoduchý: šli mu na

nervy a nenáviděl je. Počet těžce ani lehce zraněných neznáme, ale všichni zasažení měli štěstí a střelbu přežili.

Většina útoků ve školách, které směřovaly proti učitelům, zaměstnancům školy a žákům, se v tomto období odehrála pomocí střelné zbraně, nože nebo kamene.

Za prvního šíleného střelce 20. století je někdy považován 34letý Afroameričan Robert Charles, který v New Orleansu ve státě Louisiana ve dnech 24.–27. července 1900 postupně zastřelil sedm lidí, z toho čtyři policisty (někdy se uvádí pět policistů) a 19 lidí zranil. Podle starších informací šlo o pomstu za zatykač, který na něj některá města vydala, ale pravda byla poněkud jiná – ukazuje, že tento případ do obrazu šíleného střelce vůbec nespadá.

Robert Charles, jehož bychom dnes označili za lidskoprávního aktivistu, protože chránil zájmy černošské menšiny a propagoval jejich vystěhování do africké Libérie, se 23. července 1900 dostal do sporu s policisty, kteří se ho snažili šikanovat, a vše skončilo přestřelkou. Charles byl zraněný, uprchl do svého domu, a když ho policie chtěla po půlnoci zajistit, zastřelil policejního kapitána a jednoho policistu. Poté se až do 27. července ukrýval v domě na ulici Saratoga 1208. Ve městě mezitím propukla štvanice na černochoy. Dav bělochů, který celou tuto záležitost chápal rasově, několik černochoy na místě ubil, další byli vážně zraněni. Černoši se bránili a na násilí odpovídali rovněž násilím. Zranění a zabiti byli tedy rovněž běloši. Město opalovaly rasové nepokoje a situace se stávala nepřehlednou.

Když 27. července policisté získali informace o Charlesově úkrytu, šli ho zajistit, ale další dva z nich za to zaplatili životem. Poté policie zaútočila na dům celou svou silou a ještě ji podpořili ozbrojení místní obyvatelé, kteří mezitím pokračovali v útocích i na zcela nevinné černochoy. Dům se dostal pod prudkou palbu, na kterou Charles odpovídal výstřely ze své pušky z druhého patra a zabil nebo těžce zranil další policisty i civilisty. Když útočníci pod tímto patrem zapálili matraci a hrozilo, že se oheň rozšíří do vyššího patra, Charles

se pokusil o útěk. Při tomto pokusu ho zastřelil student medicíny a člen dobrovolnické policejní skupiny Charles A. Noiret. Charlesovo tělo bylo vyvečeno z domu na ulici, kde se stalo terčem další střelby a fyzických útoků. Poté se útočníci opět vrhli na černochoy, pronásledovali je po celém městě a vypálili jejich školy.

Podle oficiálních statistik tedy Robert Charles zastřelil sedm lidí a celkem 19 jich zranil. Počet dalších obětí není přesně známý. Podle všeho bylo zabito kolem 12 dalších černochoů, jednoho z nich, podezřelého z prozrazení Charlesova úkrytu, zastřelil černošský mstitel, a kolem 50 bylo zraněných. Celková bilance je otřesná: 28 mrtvých, 61 zraněných (většinou černochoů), 19 lidí zatčených a obviněných z vraždy, z toho 10 černochoů a 9 bělochů. K tomu se definitivně utužil rasistický charakter Louisiany a na dlouho posílila rasová segregace.

Za prvního skutečně šíleného střelce můžeme proto považovat 36letého Gilberta A. Twigga, který ve Winfieldu v Kansasu 13. srpna 1903 zastřelil 8 lidí a 24 jich zranil. Byl to v podstatě dost nešťastný člověk, který se nedokázal vypořádat s ranami osudu nebo spíše s událostmi, které on za rány osudu pokládal.

Přesné datum jeho narození neznáme, ví se jen, že se narodil buď v roce 1867, nebo 1868 ve Flinstonu ve státě Maryland. Jeho rodiči byli Moses a Catherine Twiggovi. Dětství měl normální, mezi dětmi a později i mezi mládeží byl oblíbený. Ve Flinstonu žil až do svých dvaceti let, kdy se přestěhoval ke svému strýci Argelovi Twiggovi do Kansasu. Usadil se ve Winfieldu, nejlidnatějšímu městě okresu Cowley County v jižním středním Kansasu. Dostal práci mlynáře a v práci se mu dařilo. Také zde do společnosti místních mladých lidí v podstatě bez problému zapadl a našel si v ní své místo. Lidé ho později popisovali jako ambiciózního, inteligentního, příjemného a pohledného. Vyzvedali jeho „ledově zářící modré oči“, což se místním dívkám patrně líbilo. Zamiloval se do jisté Jessie Hamiltonové, která jeho lásku opětovala, a dokonce se zasnoubili. Pak pro něj přišla první

rána: v roce 1894 Jessie jejich zasnoubení náhle zrušila. Nikdo neví proč. Snad v jeho očích zahlédla něco temného, čeho se bála nebo co ji varovalo nebo se on zapletl s jinou.

V každém případě to Gilbert A. Twigg nesl velice těžce. V roce 1902 napsal svému příteli a bývalému zaměstnavateli Chance Wellsovi trpká slova: „Byly to nejšťastnější dny mého života a bylo by to ještě lepší, kdybych se oženil a usadil se jako vy. Nepochybuji o tom, že jste velice šťastný, zatímco já ne.“

Tato rána v jeho srdci, ale i duši tedy krvácela ještě dlouho a nechtěla se zahojit. V červenci roku 1896 vstoupil do armády a aktivně se účastnil španělsko-americké války. Byl zařazen k 8. kavalérii a sloužil na Kubě. Ve službě si vedl dobře, byl dobrý zejména ve střelbě a podle všeho se naučil nejenom výtečně střílet, ale stejně tak i taktiku střeleckého boje, což neblaze využil v roce 1903, kdy střílel do nevinných lidí. Nakonec v armádě sloužil jako telefonní operátor. O kvalitním výkonu služby svědčí nejenom to, že byl dvakrát povýšený, ale i to, že když v dubnu 1898 demobilizoval, dosáhl hodnosti seržanta a měl velmi dobré reference. Po třech měsících se ale v armádě opět objevil a sloužil na Banatě na Filipínách. Jeho služba skončila 29. dubna 1902.

Přesto došlo k jedné události, která není nikde rozebrána. Gilbert A. Twigg se totiž dostal do sporu s lékařem poručíkem Myronem C. Bowdishem a smluvním chirurgem O. W. Woodsem. O co v tomto sporu šlo, jak probíhal a co bylo výsledkem, se neví. Twigg byl jejich pacientem a patrně nebyl spokojený se způsobem léčby. V každém případě pro něj patrně nedopadl nejlépe, protože na něj později vzpomínal velice negativně a jeho výsledky chápal jako křivdu. Další ve svém životě. Zmíněn byl úder do hlavy, což u něj zanechalo jisté důsledky. Zdá se, že kvůli tomu začal být nespokojený s důstojníky a později i armádou.

Projevy této nespokojenosti se u něj zatím ale projevovaly jen mírně a vliv na jeho život ještě neměly. Po vyřazení z armády, což

se uskutečnilo v Kalifornii, se odstěhoval do Nového Mexika a pak do Montany, kde se živil jako mlynář a vedlo se mu nejprve poměrně dobře. Dlouho to nevydrželo, protože po čase ho propustili. Podle všeho se u něj začala už v této době rozvíjet duševní porucha, což se projevilo ve zvýšené agresivitě a tendenci k vyvolávání konfliktů.

V roce 1903 nastal zlom a Twigg se vrátil do Winfieldu v Kansasu, kde byl kdysi šťastný. Patrně doufal, že toto prostředí mu přinese klid a pohodu. Ale nestalo se tak. Předně nedostal zpátky své původní mlynářské místo, což k nalezení rovnováhy příliš nepřispělo. Dokonce měl vůbec problém získat nějakou práci, z čehož vinil město a jeho obyvatele. Místo toho, aby jeho duševní onemocnění ustoupilo, se naopak začalo prohlubovat. Byl nadále konfliktní a agresivní. V podstatě už nikdo s ním nechtěl mít nic společného, což jeho duševní stav dále zhoršovalo. V lidech viděl nepřátele, kteří se proti němu spikli, aby mu zničili život a šikanovali ho. Trpěl halucinacemi. Myslel si, že ho sledují detektivové a jen čekají na jeho další chybu, aby ho zatkli. Povaloval se po městě nebo ve svém pokoji, který zatím obýval. Nenávistně sledoval šťastné lidi ve svém okolí a jejich štěstí a pohodu pokládal za svou životní prohru. To on měl být šťastný, a ne oni! Místní lidé mu začali říkat Bláznivý Twigg. Už to bylo na pováženou. Všichni viděli, že to s ním jde z kopce, ale nikdo mu nepodal pomocnou ruku. Zabránili by tak následně tragédii.

Jeho duševní stav podcenil i jeho strýc, u kterého krátce bydlel. Strýci tvrdil, že veřejnost je proti němu, byl svými nepřáteli „dopován“ na svém nástupním místě ve Great Falls a nucen vzdát se pozice u firmy, která mu platila 100–120 dolarů měsíčně. Vypadal velice nespokojeně, ale nedokázal vysvětlit proč. Hodně mluvil o tom, že po něm lidé „jdou“. Jeho strýc později v průběhu křížového výsledku, vedeného koronerem H. D. Cooperem, přiznal, že věděl, že Gilbert je „trochu mimo“, ale nemyslel si, že je nebezpečný, a uvedl, že to před úřady tajil v naději, že se brzy uzdraví.

V sobotu 1. srpna 1903 došlo k definitivnímu zlomu. Twiggovy sny o pomstě všem šťastným a spokojeným, včetně důstojníků a armády, se zhmotnily v zásadní rozhodnutí: všechny je postřílí. V tento den vešel do místního železářství Winfield & Miller, aby si tu koupil levnou dvouhlavňovou bokovnici, kalibr 12, revolver ráže .32, Harrington & Richards na šest výstřelů s jednou střelou v ceně 4–5 dolarů, a stovku nábojů.

„Co budeš dělat s tou skořápkou?“ zeptal se ho majitel firmy W. D. Winfield.

„Ještě jsem se nerozhodl,“ odpověděl mu Twigg, přestože už byl zcela rozhodnutý.

Odnesl si vše domů a tam si střelivo několik dní přizpůsoboval svým potřebám, jak se to naučil v armádě. Do každé nábojnice vložil 12 kuliček ve velikosti hrášku, což mělo zvýšit účinnost střelby. Ve stejné době poslal všechny své peníze, tj. 600 dolarů, bankovním převodem svým bratrům do Pensylvánie. Každému dal 300 dolarů a svůj účet tím vyčerpal.

Současně chodil po městě a hledal místo, na kterém se nacházelo větší množství lidí, aby bylo co nejvíce obětí. Našel ho na rohu dnešní Main Street (tehdy Hlavní ulice) a West Ninth Avenue (Deváté ulice), kde se konaly slavnostní koncerty vojenské kapely Canton's Dozen. Jejím kapelníkem byl W. H. Caman, takže se jí také říkalo Caman's Band. Koncerty byly hojně navštěvované, po ulici korzovali mladí úspěšní lidé. Všichni, které Twigg nenáviděl, byli tady. Navíc kapela hrála na vyvýšeném pódiu, díky čemuž by se rychle zorientoval, kdyby nastaly potíže.

V dopise na rozloučenou uvedl: „Těm, kteří se tolik zajímali o mé blaho (zdá se, že je to veřejnost obecně), bych chtěl říct, že nevím a s největší pravděpodobností nikdy nebudu znát skutečnou příčinu toho, že se mnou bylo zacházeno způsobem, jakým se mnou bylo zacházeno. Víím, že jsem nikdy nikoho nezabil, že jsem nikdy nic neukradl a že jsem byl vždy upřímný a nikdy jsem neporušil žádné

zákony naší země. Tyhle věci, o kterých vím, jsou pravdivé. Nyní v mé mysli vyvstává otázka skutečné příčiny potíží. Je možné, že od doby, kdy jsem byl před více než čtyřmi lety podezřelý z něčeho ve Winfieldu, mě sledovali, nebo to může být kvůli něčemu, co jsem mohl říct o tom, že jsem byl sledován nebo je to kvůli mé milostné aféře tady asi před osmi nebo devíti lety? (Zasnoubení a rozchod s Jessie Hamiltonou – pozn. aut.) Přikláním se k přesvědčení, že je to právě toto, a pokud ano, je to jistě velmi nespravedlivé. Kdybych si byl jistý, že to pochází z té milostné aféry, vysvětlil bych detaily a všechno řekl, ale protože si nejsem jistý a nemám, jak to zjistit, nechám si to kvůli tomu, co jsem ještě neřekl ani svému příteli. Je tu něco, čeho musím litovat, a to proto, že jsem to s poručíkem Myronem C. Bowdishem a smluvním chirurgem O. W. Woodsem nevyřešil, když jsem byl pacientem v Banatu na Filipínách. Pak bych mohl dostat, co mi přináležejí, a tohle by už dávno skončilo. Sem tam bych to vyřešil, ale žil jsem v naději, že to někdy skončí, ale zdá se, že ne. Alespoň ještě není v dohledu žádný konec a neznám způsob, jak zjistit, kdy bude. Posledních pár let pro mě bylo dlouhých. Samozřejmě že vy, co jste byli hluboce zainteresováni, víte, jak jste se ke mně chovali. Víte, že jste mě ‚dopovali‘, dokud jsem nebyl donucen vzdát se pozice za 100 dolarů měsíčně. Víte, že jste mě stejným způsobem vozili z místa na místo a nutili mě vzdát se malé sumy mých těžce vydělaných peněz u železniční společnosti, když jsem si prošel nebezpečím války a nemocí, jak na Kubě, tak na Filipínách. Taky víte, že jste sledovali mou poštu a poté, co jste našli mé přátele a korespondenty, jste jim o mně vyprávěli nějakou historku, která způsobila, že mě všichni opustili a odmlčeli se.

Dámy a pánové, když to víte a stejně jako já si myslíte, že to vzdám a sednu si někam do kouta, budu se držet za ruce a nic nedělat? Ne, ne, Pauline, ne já. Vzdal jsem se pozic, vzal jsem si vaše drogy, přijal jsem vaše urážky a neudělal jsem nic. Ale nakonec mě najdete, jak doručuji zboží. Měla by to být lekce pro vás do budoucnosti, a když

se chystáte dělat velké věci z malých, měli byste se na to vykašlat a podívat se na to z obou stran a ujistit se, že máte pravdu, než budete pokračovat. Možná si myslíte, že vaše teorie je v pořádku, ale pokud vás to nenaučí zdravý rozum, zkušenost ano. Váš mozek je možná v pořádku co se týče kvality, ale možná mu chybí kvantita. Věřím tomu jako všemu, co k tomu můžu říct, takže adios.“

Ve čtvrtek 13. srpna večer celý svůj arsenál uložil do vozíku a táhl s sebou na místo činu. Na sobě měl tmavé kalhoty a khaki kabát z jelení kůže. Došel na roh Deváté ulice a jedné z jejích bočních, které se tu křížovaly v pravém úhlu. Zde zastavil a z vozíku vzal pušku a náboje. Pistoli v něm zatím nechal. Na místě potkal skupinku nějakých chlapců, proti kterým nic neměl, a tak jednoho z nich vybědl, aby místo opustil:

„Budu střílet z jednoho metru vysoko, synu,“ řekl mu. „A raději uteč, protože já ti nechci ublížit,“ dodal a kluci zmizeli.

Na Deváté ulici se ze zbraní v ruce plížil kolem zdí domů. Došel až k obchodu s obuví Milligan Shoe Store, který se nacházel jen jeden menší blok od Hlavní ulice. Pódium s kapelou měl na dostřel. Podle odhadů zde korzovalo kolem 1 000 lidí. Kapela právě dohrála jednu ze skladeb a muzikanti se skláněli nad svými notami, aby se připravili na další píseň. V té chvíli Twigg zaklekl na levé koleno a vykřikl: „Zabiju každého z vás!“ a vystřelil. První rána zasáhla koně, který se úprkem hnal z místa střelby. Druhá rána zasáhla rameno bubeníka kapely reverenda Oliveira a lesní roh Clydea Wagonera. Podle všeho chtěl Twigg zabít kapelníka Camana, což se mu ale nepovedlo. Muzikanti i diváci byli v šoku a zpočátku nechápali, co se děje. Kapelník Caman muzikanty dokonce uklidňoval, že to jen střílí nějaký opilec, aby tedy zůstali na svých místech. Další salva ale všechny přesvědčila o opaku.

To už všichni začali utíkat z místa střelby. Twigg jim ale nedal moc šancí. Postupně zasáhl tři muže – Sterlina Race, Elmera E. Farnsworta a B. Storyho, kteří právě vycházeli ze schodiště sálu

Odd Fellows, vedle Milliganova obchodu. První dva zabil, třetího těžce zranil. Poté zbraň obrátil ke skupině tří žen, kde s nimi stál i 15letý chlapec. Nakonec začal střílet po prchajících lidech. Někteří byli zranění a krváceli, jiní se i přes svá zranění snažili utéct pryč.

Twigg totiž při střelbě postupoval cílevědomě a využíval své střelecké návyky z armády. Předně střílel nízko – z „linie těla“, jak ho to v armádě naučili, aby střelec vyřadil z boje co nejvíce lidí. Kvůli tomu mělo dost lidí poraněné nohy. Před každým výstřelem si poklekl na jedno koleno, aby zbraň měla pevnou oporu a střílela přímo. Po každém výstřelu vstal, udělal krok vzad, přičemž zbraň opět nabil a opět poklekl. Celkově vypálil osm salv. Takhle postupně ustoupil až do uličky, kde stál vozík s pistolí. Zpoza rohu vystřelil dva poslední náboje.

Poté existují dvě verze událostí. V první z nich proti němu v uličce vyrazili policisté George Nicholas a Cal Fergusson. V této situaci Twigg obrátil pistolí proti sobě a sám se zastřelil. Podle druhé verze ho zastřelil George Nicholas – jediný černošský policista ve městě, ale o tom se nemluvilo, protože nebylo vhodné, aby černocho zastřelil bělocha. Nicholas sám to ale až do konce svého života popíral.

Stejně je to s trváním střelby. Podle některých pramenů se střílelo pouze čtyři minuty, podle jiné to trvalo kolem osmi minut. V každém případě byly obě ulice v dosahu střelby zanedlouho pusté, jen na zemi ležely mrtvolky nebo se svíjeli zranění lidé, neschopní pohybu.

V důsledku jeho střelby zahynuli: 33letý Dawson Billiter, 23letý Will R. Bowman, Otis Carter, 15letý Roy Davis, 35letý Elmer E. Farnsworth, 28letý Sterling Race, 19letý Port Smith a 31letý Charles Thomas.

Poranění ostatních byla různá a různě těžká: chlapec Ben Armstrong – noha, Charles Baird – hlava, paní Ballardová – krk, Arlie Bournettová – rameno, John D. Brooksová – detto, Florence Greggová – hrdlo, ruka a noha, Jim Clarkson – záda a ruka, Ben Cochran – levé rameno, Sam Compton – noha, Artie Cutler – noha, Arthur Hans-

ford – ruka a oko, reverend Oliver – rameno a záda, Clyde Reed – kyčel a ledviny, Everett Ridgeway – rameno a plíce, Al Shoup – noha, Jack Simpson – prsa, J. B. Story – loket a bok, E. E. Urie – zápěstí, Billy Wilkins – koleno, H. M. Williams – zátylek. U ostatních nebylo jejich zranění blíže specifikováno.

Jen co střelba ustala, byli ranění odvezeni do nemocnic. Twiggova mrtvola byla odvezena do podniku Axtel a tam se na ni chodili dívat zvědavci. Jeho tělo identifikoval Chance Wells, manažer společnosti Baden Product, u které kdysi Twigg pracoval jako mlynář.

Druhý den policie prohledala Twiggův pokoj, našla dopis na rozloučenou, který je někdy označován jako Twiggův manifest. Našly se i další dopisy, které dokumentovaly jeho duševní stav, ale i nástroje, jenž používal při úpravě nábojnic.

Toho dne místní noviny *Winfield Daily Free Press* napsaly zajímavé hodnocení Twigga: „Chudák Twigg nebyl odpovědný za své činy. Jeho neuspořádaná mysl ho dovedla k závěru, že celý svět je proti němu. Vrátil se na místo svého dětství, aby se pomstil a vše ukončil.“ Z toho vyplývá jedno: Twiggův duševní stav nebyl pro veřejnost žádným tajemstvím a je to o to horší, že ve Winfieldu se nacházela poměrně kvalitní psychiatrická léčebna, i když zaměřená na něco jiného.

První světová válka

Z dalších sériových vrahů musíme zmínit nejprve Afroameričana Juliana Carltona (1884 – 7. říjen 1914). O jeho životě toho mnoho nevíme. Podle všeho pocházel z Barbadosu, odkud se přestěhoval do USA do Alabamy, kde se živil jako pomocný dělník, sluha, později také jako pomocný kuchař a nakonec i jako řádný kuchař. Životem se nejdříve protloukal, jak se dalo, ale vše naznačuje, že se v tomto protloukání vyznal, takže jeho životní úroveň se zvyšovala. Oženil se s jistou Gerthrudou a společně se nechali najímat jako sluhové a kuchaři. Naposledy si je najal podnikatel John Vogelsong Jr., aby sloužili u jeho rodičů v Chicagu. V roce 1914 se na něj obrátil nejvýznamnější americký architekt 19. století Frank Lloyd Wright (8. červen 1867 – 8. duben 1959) – jeho přítel a dodavatel materiálu na jeho stavbu Midway Gardens v Chicagu – s prosbou, aby mu doporučil nějaký personál pro jeho rozsáhlý areál zvaný Taliesin. Vogelsong Jr. mu doporučil právě Juliana Carltona a jeho ženu.

Wright tento areál vystavěl podle vlastního návrhu v roce 1911. Umístil ho do mírného svahu, přičemž zohlednil místní terén a jeho možnosti. Podle čelní budovy ho pojmenoval Taliesin, což v jeho rodném jazyce, tj. velštině, znamená „zářící obočí“ nebo také „zářící čelo“. Po stranách této budovy se nacházela křídla a hospodářské

části. Všechno stálo na cca 240hektarovém pozemku asi 4 kilometry od vesnice Spring Green ve státě Wisconsin, tedy poměrně daleko od nejbližších sousedů. Dům dal vystavět pro svou milenkou – spisovatelku Mary Bouton „Mamah“ Borthwickovou (1869–1914).

Seznámili se při práci na zakázce pro jejího manžela – významného elektrotechnika a podnikatele Edwina Cheneyho (1869–1942) –, kterou pro něj Wright realizoval od roku 1903 v Oak Parku ve státě Illinois. Po čase se ale do Wrighta zamilovala a on její lásku opětoval. Nakonec se oba v roce 1909 rozhodli, že své partnery opustí a vezmou se. On měl šest dětí, které opustil, ona dvě. Odcestovali do Evropy, aby mohly oba rozvody proběhnout a utišil se skandál, který Chicagem zanedlouho otrásal. Oba v něm byli vystaveni tlaku tisku a veřejnosti, takže klid hledali v zahraničí. Mezitím Wright postavil Taliesin, aby Borthwicková měla po návratu do USA kde bydlet a v ústraní se věnovat své práci. V bouřlivém Chicagu, žijícím ještě stále tímto skandálem, to totiž nešlo. Ale ani v okolí Taliesinu to nebylo snadné – místní si na ně ukazovali prstem. Vadilo jim, že spolu žijí bez oficiálního sňatku, a posílali na ně policii. Byli obviňováni z nemravnosti, pohrdání manželstvím, ale i z toho, že takovýmto způsobem života dávají špatný příklad mládeži. Ředitel místní školy to glosoval následovně: „Skandál bude mít demoralizující účinek na školní děti v komunitě. Je pobuřující dovolit mladým mužům a ženám, chlapcům a dívkám vyrůstat ve víře, že muž a žena mohou ignorovat manželské svazky.“ Na druhé straně Wright veřejnost pobuřoval na svou dobu až příliš liberálními prohlášeními typu: „Intelektuálně založený muž potřebuje dvě ženy. Jednu, aby se mu starala o děti, druhou, aby byla jeho inspirací.“ Problémem však bylo i to, že Borthwicková se rozvedla, ale Wrightova manželka Catherina se rozvést nehodlala. Ale tato skutečnost se nestala příčinou masakru, který zanedlouho Taliesin postihl.

Julian a Gertruda Carltonovi se na Taliesin nastěhovali v červnu roku 1914. Do skupiny dělníků a sloužících v tomto domě nejdřív

v podstatě zapadli. Gerthruda vařila, Julian servíroval a vykonával další menší úlohy. Po čase se ale Julian dostával s ostatními obyvateli Taliesinu do konfliktů, které se vyostřovaly. Pohádal se i s vozky. Podle všeho svou negativní roli sehrávaly i rasistické poznámky na adresu jeho i Gerthrudy. Julian začal všude vidět nepřátele, všechny podezříval, dokonce spal s nožem pod polštářem nebo po nocích sledoval z okna blížící se potencionální útočníky. U svých zaměstnavatelů zastání nenašel, Wright musel kvůli Midway Gardens pobývat v Chicagu, takže zasáhnout nemohl. Za Juliana se nepostavila ani paní Borthwicková. Podle výpovědí pozůstalých mu dokonce 14. srpna 1914 dala výpověď. Julian to probral se svou ženou a rozhodli se odcestovat do Chicaga a tam hledat jiné uplatnění. Ale Julian jen naoko. Měl již svůj vlastní plán.

V sobotu 15. srpna 1914 se tragédie rozeběhla. Julian poslal svou ženu, aby se sbalila a počkala na něj na nádraží, kam měl dorazit za ní, aby podle plánu odjeli za prací do Chicaga. Sám měl ještě Borthwickové a jejím dvěma dětem – 12letému Johnovi a 9leté Marthě – servírovat oběd. Obě děti bydlely obvykle v zimě se svým otcem, ale v létě s matkou. Prostřel jim na terase, zatímco pro ostatní zaměstnance připravil stůl v jídelně, od terasy asi osm metrů. Zde zasedli tesař a stavitel Taliesinu 68letý Billy Weston, jeho 13letý syn Ernest, 32letý zahradník David Lindblom, 26letý návrhář a kreslič Emil Brodelle, kreslíř Herbert Fritz a také 68letý dělník Thomas Bruncker.

Ještě předtím Julian Carlton požádal Billyho Westona, aby mu povolil odebrat ze skladu nějaký benzin, který prý potřeboval k vyčištění koberce. Weston proti tomu nic neměl, a tak se Julian odebral do skladu, avšak s sebou si přinesl nejenom nádobu s benzinem, ale i širokou sekyru. Pak se rozpoutalo běsnění.

Na paní Borthwickovou a její děti zaútočil ve chvíli, kdy jedli polévku, kterou jim předtím přinesl. Nepozorovaně se k ní přiblížil a sekyrou jí rozsekl čelo, poté ubil jejího syna. Dcerka se snažila utéct, ale dohnal ji na trávě a tam zabil.

To už se jeho pozornost obrátila k zaměstnancům, kteří podle všeho nic neslyšeli. Také jim nejdříve naservíroval polévku, aby je zaujal a nemohli se bránit. Když jedli, zabarikádoval zvenku dveře do jídelny, zamkl a pod dveřmi začal do jídelny lít benzin, který se po zemi rychle roztékal. Benzinem polil i dřevěné stěny domu. Vzápětí ho zapálil. Když se zaměstnanci vzpamatovali, dveře z jídelny byly už zničené. Zůstala jen okna. Ale právě s tím Julian počítal. Se sekýrou v ruce stál před okny, aby zabil každého, komu by se přes ně povedlo z jídelny dostat ven. Ale oni jinou šanci neměli. Fritz utekl jako první, a i když si v běhu zlomil ruku, běžel k sousedům pro pomoc. Lindblom a Weston ho následovali. Westona srazil Carlton k zemi dvěma údery sekýrou, po kterých zůstal bez hnutí ležet. Carlton si myslel, že je mrtvý a útočil raději na Lindbloma a další své potenciální oběti, které se rovněž snažily z hořícího domu dostat ven rozbitými okny. Když se od něj Carlton odvrátil, Weston se zvedl ze země a dal se na útěk. Carlton mezitím zasáhl Davida Lindbloma spíše jen lehce na zátylku, ale ten byl tak ošklivě popálený, že za několik dní v nemocnici zemřel. Přestože se uprchlíci při běhu váleli po zemi, aby uhasili hořící oblečení, vážné popáleniny si odnesli už z jídelny.

Mezitím pokračoval masakr. Thomase Brucknera a Davida Lindbroma Carlton sekýrou umlátí, jen co se dostali oknem z jídelny. Mladého Ernesta rovněž sekýrou zasáhl, k tomu byl silně popálený a záhy svým zraněním podlehl.

Carlton se nepokusil utéct. Ve sklepě měl schovanou kyselinu chlorovodíkovou, které se napil. Sebevražda mu ale nevyšla. Nejenže přežil, ale zachránci, kteří se na místo jehlo řádění konečně dostali, ho ve sklepě našli a z hořícího domu vyvlekli. Odvezli ho do nemocnice, kde mu ale nedokázali pomoci. Několik dní protrpěl v bolestech, protože jícen měl silně popálený, stejně tak i další část zaživacího traktu. V tomto stavu ho několikrát předvedli před soudce, aby objasnil motivy svého činu. Mlčel, neřekl ani slovo. Nepomohlo

mu to. Nemohl přijímat potravu, takže nakonec zemřel hladem. Jeho manželku rovněž vyslyšali, ale prokázalo se, že o ničem neví a je v tomto směru zcela nevinná.

Motiv jeho činu zůstal navždy neznámý. Psalo se o rasismu, dokonce i o tom, že Wright ho do práce přijal schválně jen kvůli tomu, aby jeho milenku zabil a tím celou aféru kolem jeho vztahu k Mary Borthwickovou ukončil a dostal tím Wrighta z potíží. To byla zjevná lež. Takže nejpřesvědčivější je teorie, že Carlton trpěl stále se zhoršující duševní nemocí, která ho vedla k neadekvátní podezřavosti, a nakonec k úplné ztrátě soudnosti. Rozbuškou se nakonec stala informace o tom, že ho i s manželkou propustí. Podle jedné verze mu to řekla paní Borthwicková přímo, podle druhé verze Carlton náhodou vyslechl její rozhovor s Wrightem.

Kolem této kauzy se začalo už od počátku objevovat několik fám a výmyslů. Některé z nich vznikly hned po tomto činu a jejich autory byli novináři, kteří fakta buď neznali, nebo si je prostě vymýšleli. Jednu takovou fámou jsme již uvedli, ale existují další. Například i takový solidní deník jako *The New York Times* nesprávně uvedl, že Carlton byl zatčen 16 mil od Taliesinu poté, co ho vystopovali psi. Podle jiné fámy byly motivem činu pokusy jednoho ze zaměstnanců Taliesinu sexuálně obtěžovat Carltonovu ženu Gerthtrudu. Zpochybňoval se dokonce Carltonův barbadoský původ. Podobné je to s datem jeho smrti. Obvykle se uvádí, že zemřel sedm týdnů po tomto brutálním činu, ale na jeho náhrobku stojí datum 7. října 1914.

V každém případě Carltona noviny popisovaly jako „zákeřného a zločinného černocha“ a tím se rozpoutala mimořádně vyostřená rasistická protičernošská kampaň.

Pouze rok po této tragédii – 6. března 1915 – došlo v centru města Brunswick ve státě Georgia ke střelbě. Jejím hlavním aktérem byl obchodník Monroe Phillips. Jeho život dlouho nenaznačoval, že by se někdy mohl takovýmto agresorem stát.

Narodil se 18. května 1856 v okrese Bibb v Georgii. Jeho otcem byl Henry Haywood Phillips, matka se jmenovala Martha Catherine Phillipsová, rozená Durdenová. Už jeho rodiče získali poměrně velký majetek a dařilo se i jemu samotnému. Ve svém rodném městě vlastnil několik nemovitostí, které dále prodával, a aby toho neměl málo, vrhl se na obchodování se dřevem, a i zde se mu dařilo. Před rokem 1884 si za manželku vzal Ophelii Rebeccu Durdenovou, se kterou měl tři děti: Idu Belle, narozenou v roce 1884, Williama Rabuna „Rabeho“, narozeného v roce 1890, a Millarda Jenkinse Taylora Phillipse, narozeného kolem roku 1901. Celá jeho rodina teď žila nedaleko Maconu, tzv. Srdce Georgie. Někdy v roce 1908 se přestěhoval do rodného Brunswicku, aby zde dále podnikal. Ve svém původním bydlišti většinu nemovitostí prodal, takže do Brunswicku přišel s kapsami plnými peněz a hlavou plnou plánů. I zde začal obchodovat s nemovitostmi, ale i dřevem, a několik let se mu dařilo poměrně dobře. Potom ale nastal obrat. Podnikatelské štěstí se k němu obrátilo zády a ukázalo mu svou odvrácenou tvář. Dnes se to nevíme přesně, ale podle všeho část svých peněz investoval do podivných obchodů nebo se spojil s některými obchodníky, kteří mu později jeho podíl nevyplatili. Tak se od podnikání začal dostávat k soudním sporům a procesům. A právníci také něco stojí. Jedním z těchto obchodníků byl Albert Fendig, místní bohatý realitní makléř a bankéř, se kterým vedl spor o 25 000 dolarů, což byla v té době skutečně velká suma. Měla to být Phillipsova provize za uskutečněný obchod. Fendig se ale k této platbě neměl. Do podobného sporu se dostal i s podnikatelem R. E. Briesenickem, ale i dalšími.

Finanční obrat v jeho životě našel svůj odraz i v jeho duševním zdraví. Už předtím ho jeho okolí označovalo jako panovačného, agresivního mrzouta se sklony k výbuchům zlosti a vzteku. Vše umocňovala jeho vzrůstající podezřívavost, která ho vedla k přesvědčení, že mu všichni chtějí ublížit, jsou proti němu a chtějí ho zničit. Psychiatr ho později označil za „paranoika nejkrutějšího druhu“. To vše

se v roce 1915 vlévalo do jednoho koryta, přičemž vícero lidem bylo jasné, že spojení paranoie s jeho výbušnou a vznětlivou povahou nepřinese nic dobrého. A to vše v situaci, kdy se mu finančně přestalo dařit a musel se se svými obchodními partnery handrkovat o každý dolar. Když se objevily dluhy a nebylo je z čeho platit, k definitivnímu výbuchu už nebylo daleko. Phillips začal nenávidět nejen své partnery, na které sváděl všechny své neúspěchy, ale rovněž i jejich právníky a lidi, kteří je obklopovali. Dokonce si udělal seznam šesti osob, které hodlal zabít.

Pár dní před střelbou odjeli se ženou do města Savannah, kde místnímu obchodníkovi Quinlanovi prodali vlečný člun, tzv. lighter, a jako zálohu od něj dostali 75 dolarů. Ale nastaly problémy. Když se Phillipsovi věřitelé dozvěděli, že rozprodává majetek své manželky, který pokládali za majetek obou manželů, začala mela. Zájmy věřitelů zastupoval plukovník Harry Franklin Dunwody, který se rozhodl celou tuto transakci zastavit, než budou uhrazeny dluhy vůči jeho klientům.

V sobotu 6. března ráno do města přijel pan Quinlan, který si přišel převzít dokumenty ke kupovanému člunu a doplatit zbytek sumy, na které se s Phillipsovými domluvil. Ale když mu Dunwody vysvětlil, že to nebude tak snadné, požadoval svou zálohu 75 dolarů zpět, s čímž zase nesouhlasil Monroe Phillips.

Ten zašel raději za svým právníkem a soudcem D. W. Kraussem, aby se s ním poradil. Prodej vlečného člunu měl pokrýt nějaké dluhy a dostat Phillipse z dluhové pasti.

Začalo tedy složité vyjednávání. Phillips a jeho právník trvali na uvolnění celé transakce, Dunwody byl zásadně proti a viděl v tom jen fintu, pomocí které se Phillips snaží dostat k penězům a všechny své věřitele obelhat. Podle něj měl Phillips nejprve zaplatit celou dlužnou částku a o dalším by se jednalo až potom. Do záležitosti se vložila i paní Phillipsová, Dunwodymu zavolala, ale výsledek byl nulový.

O průběhu telefonického rozhovoru později vypověděl svědek J. S. Brailey, podle něhož plukovník Dunwody paní Phillipsově přímo řekl: „Jen si chcete nechat těch 75 dolarů!“

Neurazila se, ale dále na Dunwodyho naléhala. Připomněla mu, že mu už včera ráno volala, aby mu oznámila, že dlužnou částku ještě nemá, a aby ho pozvala na schůzku k soudci D. W. Kraussemu, kam v 10.30 hod. přijde i se svým manželem a záležitost se pokusí vyřešit. Ale Dunwody byl neoblomný. Nejenže k soudci jít odmítl, ale opakovaně ji obvinil, že jen pomáhá svému manželovi, aby Savanažany připravil o 75 dolarů. V průběhu rozhovoru byl arogantní a povýšenecký. K soudci Kraussemu nakonec skutečně nešel, i když tam na něj Monroe Phillips v sobotu ráno 6. března čekal. K nim se po skončení telefonického rozhovoru připojila paní Phillipsová a oběma o telefonátu řekla. Phillips byl postojem plukovníka Dunwodyho nesmírně nazlobený a rozhodl se celou záležitost jednou provždy uzavřít.

Rázně se vydal do Dunwodyho kanceláře a najednou měl v ruce dvouhlavňovou brokovnici typu Parker, kalibr 10, a 50 nábojů. Kde ji vzal, není jasné, protože paní Phillipsová později vypověděla, že když její manžel to ráno odcházel z jejich domu, žádnou zbraň s sebou neměl a měl dokonce velmi dobrou náladu. Nic nenasvědčovalo tomu, že se schyluje k tragédii. Paní Phillipsová dokonce tvrdila, že neměla ani nejmenší tušení, že její informace o Dunwodyho aroganci a urážkách budou mít na jejího manžela nějaký větší vliv.

V každém případě se v sobotu 6. března 1915 rozpoutalo vraždění. Phillips se rozhodl skoncovat se všemi, na koho měl pítku. Jako první měl být na řadě Albert Fendig (*28. říjen 1870), ale ten neměl být u sebe v kanceláři, tak se Phillips v 10.30 hod. vydal do advokátní kanceláře plukovníka Henryho Franklina Dunwodyho (*1. říjen 1883) na rohu ulic Newcastle a Gloucester. Na jeho seznamu byl na prvním místě. Nejdříve vešel do předsině jeho kanceláře, kde našel jeho sekretářku a stenografku Ilu Lee a rovnou se jí zeptal, kde má šéfa.

Sekretářka odpověděla, že sedí vedle ve své kanceláři, právě mluví se svým klientem, který přišel před chvilkou, a aby počkal. Phillips ale čekat nemínil. Vešel do kanceláře a nebral ohledy na Dunwoodyho klienta Alberta W. Wayne ani na jeho sekretářku Ilu Lee, která vše udiveně a nechápavě sledovala. Bez prodlení namířil pušku na Dunwoodyho hlavu a dřív, než si právník stihl uvědomit, co se děje, vystřelil. Zasáhl ho do obličeje a Dunwoody byl na místě mrtev. Sekretářka okamžitě vyběhla z kanceláře a volala plukovníkovu bratrovi J. S. Dunwodymu, co se děje, ale okamžitě se vrátila na své místo. Albert Way již v tom momentě pochopil, že jeho život je v ohrožení, protože Phillips po výstřelu vyhodil prázdný náboj ze zásobníku brokovnice a vložil do něj druhý. Way se na židli, na které seděl, stihl je přikrčit, ale také on dostal ránu do obličeje. Poškodila mu čelo, oko a část lícní kosti, ale nakonec to nebyla rána smrtelná. Skutečně těžké zranění, jehož důsledky si nesl až do své smrti, přežil. Na vrahu se strnule dívala také Ila Lee, ale k velikému překvapení, si ji Phillips ani nevšiml.

Šel hledat své další oběti, mezi nimiž neměl chybět ani obchodník R. E. Briesnick, ale ten rovněž ve své kanceláři nebyl.

Z prázdné místnosti tedy Phillips v klidu odešel, při chůzi zasouval další náboj do zásobníku a byl připravený dále zabíjet. Jeho seznam byl ještě stále dost dlouhý a on si dnes chtěl vyřídit se všemi, které si do něj zapsal. Vyšel z domu na ulici a narazil na bývalého policistu L. C. Padgetta, který už nebyl ve službě, přesto se šel podívat, co se v domě děje a zda někdo nepotřebuje jeho pomoc. Za pár vteřin ji potřeboval sám. Phillips ho bez nejmenšího zaváhání střelil do hrudi. Policista padl na zem a pomalu a bolestivě umíral. Sám sice zanedlouho zemřel, ale zachránil tím život soudci Eustaceovi C. Buttsovi, který stál za ním, takže ho Phillips zasáhl pouze do nohy. Přesto pomohl jednomu z náhodných chodců přenést umírajícího Padgetta do Branchovy lékárny, kde se ho snažili ošetřit. Pro záchranu jeho života se se ale už nic udělat nedalo.

To už byla ulice plná zvědavých lidí, kteří se běželi na místo střelby podívat. Stali se terčem Phillipsovy brokovnice. Podobně jako v případě Alberta Twigga i teď se na ulici shluklo několik žen, které ale dopadly stejně jako ženy v Twiggově případě. Phillips po nich vystřelil. Ani jednu nezasáhl, ale protože se zhroutily v bezvědomí k zemi, myslel si, že je trefil, a už se nimi nezabýval.

Se zbraní v ruce si to namířil ke kanceláři Alberta Fendiga, o kterém ale věděl, že ve městě není a několik dní nebude. Cestou potkal Williama Kinga Bostona, ale jeho jméno na seznamu nestálo.

„Nic ti neudělám, vždy jsi byl můj přítel,“ řekl mu Phillips a kráčet dál.

Šel se raději podívat, jak pokračuje ošetřování Padgetta, ale nekráčet tam v dobrém úmyslu. Na místě zastřelil řidiče tramvaje a bývalého policistu George W. Asbella, který nechal stát tramvaj uprostřed ulice a spěchal policistovi na pomoc.

To už Phillips střílel po všem, co se hýbalo. Jako dalšího zasáhl pracovníka pohřební služby Williama Hacketta, po něm z kola sestřelil 22letého Gunnara Tolnase, který svému zranění za pár dní podlehl.

Následně se vydal k Brunswick Bank a Trust Company. Cestou dále nabíjel a střílel. Velké štěstí měla Annie J. Slaterová, kterou před smrtí zachránil korzet. Broky se no něj sice zavrtaly, ale neprorazily ho. A že móda zabíjí! Tentokráte pomohla. Podobně dopadl Herbert Miller, kterého Phillips sice rovněž zasáhl do hrudi, ale broky se odrazily od jeho peněženky s kovovými mincemi.

Smůlu měl naopak rezník Ernest McDonald, který jen přednedávnem překonal těžkou nemoc – silný zápal plic. Jen co se vyléčil, vydal se do holičství, kde mu stříhali vlasy a mydlili tvář, aby ho hladce oholili. Také s ostatními vyběhl na ulici podívat se, co se děje, a Phillips ho zasáhl. Zranění nebylo vážné, ale jeho tělo oslabené překonanou nemocí si nedokázalo se zraněním poradit a vypovědělo službu. McDonald zemřel.

To už na místo dorazili také první policisté. Do přestřelky s Phillipsem se dostal mladý policista Rex Deaver. U policie sloužil pouze 60 dní, když se jeho osud naplnil. V přestřelce sice Phillipse zasáhl, ale sám utrpěl devastující zranění, kterému cestou do nemocnice podlehl. Jeho čin ale přesto dalšímu řádění zabránil. Soudce Butts a mladý muž jménem Ralph Joseph Mineham už mezitím běželi do železářství United Supply Company, kde si půjčili jinou brokovnici a pistoli ráže .32 s náboji. Do brokovnice byly potřeba menší broky č. 3, které člověka nezabijí, jen ho zneškodní, ale asi omylem jim dali větší broky. Zadními dveřmi vnikli do lékárny a viděli, jak se Phillips dostal do přestřelky s Deaverem. Jeho smrti už zabránit nedokázali, ale získali dostatek času, aby na Phillipse mohli zamířit. Mineham vystřelil úspěšně celkem pětkrát a Butts jedinou ranou trefil Phillipse do ledvin. Zásah to byl rozhodující. Vrah se zhroutil k zemi a za několik minut zemřel.

Vše trvalo asi deset minut.

Poslední svá slova Phillips adresoval Buttsovi:

„No, právě jsi mě dostal, dokončete to.“

Na místě zůstalo pět obětí: 51letý Harry Franklin Dunwody, L. C. Padgett, 23letý policista Rex N. Deaver, George W. Asbell a William A. Hackett.

Další dva, 22letý Gunnar Tolnas a 31letý Ernest McDonald, zemřeli v průběhu několika dní. Osmou obětí byl samotný pachatel.

Mezi zraněnými byli: Albert M. Way – zasažený do obličeje, oka a jazyka, L. J. Leavy – okresní policista, zasažený do zad a hrudi, Sigmund Levison – obchodník, zasažený do obličeje a krku. Nahlodilé kulky zranili další lidi: R. L. Fox – zasažený do krku, George M. Smith – pokladní Brunswick bank a Trust Company, Eustace C. Butts – právník a střelec Phillipse, zasažený do nohy, Tom Ford – inženýr Jižní železnice, S. A. Ellard – pojišťovací agent, zasažený do obličeje, P. H. Crumpler – zemědělec, Isaac Cohen – zákazník banky, A. H. Boyle – člen městské rady, zasažený do hrudi, H. M.

Frank – lékař, Claude Walker – bankovní úředník, W. H. Berrie, Jr. – úředník, B. T. Brown – tesař, Alexandr Lorentzson – úředník, H. Jennings – holič, T. B. Burns – kolář, W. J. Way – pojišťovací agent, Herbert Smith – prodejce aut, W. O. Holt – elektrikář, R. G. Jackson – pojišťovací agent, R. Skipper – sudař a Jerre Wilcher, zasažený do krku.

Jen co střelba utichla, na místo se začali sbíhat lidé. Současně zastavovali auta, aby odvezla postřelené. To už raněné rozváželi do městské nemocnice a do služby byli povoláni všichni lékaři, kteří se ve městě právě nacházeli. Těžkou operaci měl za sebou A. M. Way, kterého operoval chirurg dr. Chisholm přivolaný až ze Savannah. Život mu zachránil, ale oko ne. Na operaci šel Gunnar Tolnas. Přestože měl více zásahů, zdálo se, že by to mohl přežít, ale nepomohla mu ani operace. Stejně to bylo u Ernesta McDonalda. Operaci podstoupil S. Levison a poměrně dobře se uzdravoval. Podobně na tom byl L. J. Leavy, kterému při uzdravování pomáhala dobrá fyzická i psychická kondice. Na první pohled byl na tom velice špatně radní Q. H. Boyle, který po střelbě dokonce nastoupil do auta a jel domů. Jeho zranění nakonec nebyla až tak vážná, jak se předpokládalo. S velice vážným zraněním se počítalo i u J. Wilchera, ale také v jeho případě se ukázalo, že to až tak špatné není. Lékař dr. R. L. Fox si svá zranění ošetřil sám a hned začal zachraňovat ostatní zraněné.

Další dny se ve městě pohřbívalo. Už 8. března byli pohřbeni policista Deaver, William A Hackett a Georg W. Asbell. Druhý den policista L. C. Padgett a plukovník H. J. Dunwoody, ale i samotný Monroe Phillips, za dva dny se konaly pohřby zbyvajících obětí.

Jeho manželka se dva roky po těchto událostech provdala a zemřela 13. dubna 1959 ve věku 91 let. Dcera Ida Belle ji přežila jen o pár měsíců a zemřela 19. prosince 1959 ve věku 67 let. Syn William Raburn zemřel již 20. prosince 1943 ve věku 53 let. Jejich nejmladší syn Millard Jenkins Taylor Phillips zemřel 16. prosince 1967 ve věku 66 let.

Ale vraždění v Georgii tímto neskončilo – jako by tu Philip-sův duch řádl dál. Několik dní po této tragédii Henry Beatenbaugh z Waycrossu zastřelil W. H. Huntera v Dickinsonově obchodě v Brunswicku. Současně zranil Sama Bradyho a poté spáchal sebevraždu. Při prohlídce se u něj našel výstřížek z novin popisující Phillipsovo řádění.

Ale ještě stále to nebylo všechno. Deset dní po střelbě v Brunswicku – tedy 16. března 1915 – v Maconu 21letý mladík George Cheatham rozpoutal podobnou střelbu. Ve vzteku a ze žárlivosti se pokusil zabít svou milou, 16letou Lucile Pinholserovou, protože ji podezříval, že mu byla nevěrná s jeho bratrem Rufusem. Proto se rozhodl, že stejně jako Monroe Phillips půjde ven a zabije všechny, kdo se ocitli na nesprávné straně tohoto milostném trojúhelníku, a každého, kdo se mu postaví do cesty. Kolem jedné hodiny odpoledne vešel do obchodu D. F. Pinholsera a začal střílet nejenom na Lucile a její dva mladší bratry – čtyřletého Sherwooda a dvouletého Raymonda –, ale i na svého bratra, kterému se ale povedlo z obchodu utéct. Potom George Cheatham opustil obchod. Asi 30 metrů odtud v malé roklině obrátil zbraň proti sobě. Smrt nastala okamžitě, jeho tělo bylo objeveno o hodinu později. Všechny Pinholserovy děti přežily

Otec George Cheathama uvedl, že jeho syn byl pod vlivem střelby Monroea Phillipse a neustále o tom mluvil tak moc, že si jeho otec myslel, že je nevyrovnaný. Současně prohlásil, že jeho syn si vždy stěžoval na svou hlavu, což byly možná první známky schizofrenie. George Cheatham před několika dny přišel o práci, pak došlo ke tragédii v Brunswicku a k tomu se přidala žárlivost.

Andrew Philip Kehoe

Jde skutečně o jednoho z nejdopornějších šílených vrahů. Luk své msty, postavené na nicotné a malicherné základně, nenamířil na lidi, na které měl především spadeno, ale na jejich děti, aby své skutečné a domnělé nepřátele ještě více zranil. Od šílených vrahů se odlišuje i tím, že při svém činu použil výbušniny, takže jeho čin se současně považuje za první teroristický útok velkého rozsahu na území USA.

Andrew Philip Kehoe se narodil 1. února 1872 ve městě Tecumseh v státě Michigan a byl nejmladší z dvanácti sourozenců. Jeho otcem byl Philip Kehoe (1833–1915) a matkou Mary (McGovern) Kehoe (1835–1890). Na rozdíl od jiných šílených vrahů nemáme informace o tom, že by byl jako mladý ponižovaný nebo dokonce zneužívaný. Jeho otec byl pro něj jistě výraznou a stejně tak dominantní autoritou, což ale bylo v té době běžné. Rodiče byli obecně stavěni do pozice polobohů. O jejich slovech se nediskutovalo, jejich činům neodporovalo a jejich příkazy se plnily.

Andrew navštěvoval místní střední školu (Tecumseh High School). Ve stejném roce, ve kterém ji absolvoval, mu 5. listopadu 1890 poměrně předčasně zemřela matka ve věku 55 let. Vzápětí se zapsal na Michiganskou státní vysokou školu (Michigan State College), později přeměněnou v univerzitu (Michigan State University), která se